

udgaar: „Forhøjelse af en eller flere af“, og dette erstattes med: „lige stor Forhøjelse af samtlige“. Dette er i Overensstemmelse med den Bestemmelse, vi har i den gældende Lov. Dog har vi ment, at der bør gives denne Bemyndigelse større Bevægelsesfrihed, end den gamle Lov indeholdt, og jeg vil derfor bede ærede Medlemmer sammenholde Ændringsforslag Nr. 19 med Ændringsforslag Nr. 15. Vi har altsaa ment, at for Ejendomsskatternes Vedkommende vilde det være heldigt, at man gav Kommunalbestyrelserne den Bevægelsesfrihed, at for saa vidt vedkommende ikke skulde svare personlig Tillægsskat, skulde Kommunalbestyrelsen ogsaa kunne fritage ham for at svare Ejendomsskatter, for saa vidt Ejendomsskylden, hvoraf Skatten svares, ikke overstiger 10 000 Kr. Dette svarer til en Ejendomsskyldansættelse af 12 800 Kr., og det er i Overensstemmelse med det Forhold, man har i den overordentlige Ejendomsskyld til Staten, idet man der har fritaget dem, der er satte i Ejendomsskyld af 12 800 Kr., for Tillægsskat til Ejendomsskylden, og vi mener, at naar Staten har kunnet tage det Tal som Grænse, saa bør Kommunerne ogsaa kunne lægge det samme Tal til Grund for deres Bevægelsesfrihed. Men med denne lille Ændring mente vi det ogsaa rimeligt, at Kommunerne kunde udskrive Skatter i Overensstemmelse med de Skatteregler, der i Øjeblikket er gældende.

Ændringsforslaget under Nr. 17 gaar ud paa at opretholde den Bestemmelse, vi har i den gældende Lov, at Kommunalbestyrelserne ikke kan sætte en højere Grænse end 10 000 Kr. for dem, der skal være med til at deltage i Dyrtidsskatten. Ministeren havde foreslaaet denne Grænse strøget. Naar vi har ønsket at opretholde den, er det, fordi vi mener, at efter at vi har indført de nu gældende Skatteregler i Dyrtidsloven, finder vi, at dette Tal er højt nok som Grænse. Der er kun een Kommune, der kan være Tale om her, nemlig Københavns Kommune, som har sat Grænsen højere, idet man der i det første Aar havde fritaget alle dem, der havde under 20 000 Kr. Naar vi nu tænker os, at ogsaa Københavns Kommune kom til at sætte Grænsen ved 10 000 Kr. som det højeste Beløb, der fritages for Tillægsskat, saa vil det betyde, at ifølge de Skatteregler, vi har i § 10, vil et saadant Skattebeløb kunne fra- drages enhver Indtægt, og det vil altsaa sige, at den, der f. Eks. har

en Indtægt af 15 000 Kr., kun skal svare Tillægsskat af de 5 000 Kr., og vi mener da, at der er taget alt fornødent Hensyn til de smaa Indtægter, saavel som til at skaffe den fornødne Stigning for de større Indtægter; derfor tror vi, at det vil være naturligt at have denne Bestemmelse.

Jeg kommer saa til Ændringsforslaget under Nr. 21, som angaar Spørgsmaalet om Udskrivning af personlig Tillægsskat for militære Personer. Naar vi fra vor Side i Udvalget ikke har tiltraadt denne Ændring, var Grunden den, at vi ikke havde haft Lejlighed til at konferere med vort Parti om dette Spørgsmaal og derfor vilde staa frit i saa Henseende. Efter at have haft Lejlighed til at forhandle med Partiet skal vi fra vor Side ikke modsætte os denne Bestemmelse.

Hermed tror jeg at have gjort Rede for de Ændringsforslag, der er stillede fra vor Side, og jeg skal meget anbefale ærede Medlemmer at stemme for de Ændringsforslag, der er stillede af Venstremindretallet, og endvidere for de Ændringsforslag, hvor vi staaar sammen med Regeringsflertallet.

Ulrich: De Ønsker, der fra forskellige Sider blev udtalt under Sagens første Behandling, om, at man skulde søge at komme til en Overenskomst indenfor de forskellige politiske Partier om dette Lovforslag, er jo ikke fuldt ud gaaet i Opfyldelse. Jeg kan dog udtale mit Partis Tilfredshed med, at Regeringspartierne er gaaet med til det Synspunkt, som vi fra vor Side har gjort gældende under Sagens første Behandling, nemlig det, at den almindelige Regulering til samtlige Medlemmer af Samfundet maatte være en Statsopgave. Derfor hilser vi med Glæde Forslaget om en Ændring af § 1. Naar vi imidlertid alligevel ikke fuldt ud har kunnet tiltræde den Affattelse af § 1, som her foreslaas, men har maattet stille Ændringsforslag til den, er det grundet paa, at vi mener, at den Skikkelse, hvori Paragraffen foreligger fra Flertallets Side, ikke er saa udtømmende, som vi ønsker, den skulde være. Paa den anden Side er det Tilskud, man ønsker at give fra Statens Side til almindelige Prisreguleringsforanstaltninger, ikke af samme Omfang og af samme Art, som vi fra vor Side kunde ønske. Der er dog ikke nogen principiel Uoverensstemmelse mellem vort Parti og de andre Partier om denne Sag. Vor Opfattelse falder i og for sig sammen, kun